

Arrest

nr. 316 297 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza, wordt op 8 augustus 2024 bij aankomst op de luchthaven van Gosselies zonder identiteitsdocument geïntercepteerd door de luchthavenpolitie en dient ter plekke een verzoek om internationale bescherming in.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 30 augustus 2024 neemt de adviseur van de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Bij arrest met nummer X van

18 september 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Verzoeker dient op 14 oktober 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 23 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine, afkomstig uit de Gazastrook. Op 8 augustus 2024 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen het volgende: Op 2 mei 2023 verliet u Gaza daar u steeds problemen kende met Hamas omdat zij de grond waarop uw ouderlijk huis stond wilden opeisen. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u aankwam op het eiland Samos op 12 juli 2023. U verzocht om internationale bescherming en werd ondergebracht in een opvangcentrum voor minderjarigen. Nadat u in augustus 2023 meerderjarig werd, werd u overgeplaatst naar een opvangcentrum voor volwassenen aan de grens met Albanië. U was echter de enige jongere daar en kon de situatie niet verdragen. U werd door een kennis die op Kreta verbleef gecontacteerd, A(...) A(...) S(...). Hij regelde uw reis naar Kreta en u ging bij hem wonen in een bouwval in het centrum van Heraklion. De politie viel twee à drie keer per week binnen om jullie weg te jagen uit deze bouwval waarbij ze slagen en trappen uitdeelden. Ook de burens vielen regelmatig binnen om jullie weg te jagen. Na enkele uren keerde u dan terug naar de bouwval. U ging om hulp vragen bij de gemeente Heraklion, waar u een attest kreeg dat u dakloos was. Ze zouden bij u in de bouwval langskomen om naar uw verblijfssituatie te kijken. Dit attest kon u ook aan de politie laten zien, wanneer zij binnenvielen. U liet dit document één keer zien, werd meegenomen door een politieagent tot op 500 meter van de bouwval, waarna hij u toeschreeuwde om weg te lopen. Eén keer per week of per twee weken vond u in het zwart werk in de bouw, waar u puin moest ruimen. De politie joeg u en de andere dagloners die op zoek waren naar werk vaak weg vanop de standplaats waar jullie werden opgepikt. Elke middag ging u langs bij een organisatie die maaltijden uitdeelde. Wanneer zij niet aanwezig waren, kocht u eten in een Arabische winkel. Soms had u 's avonds geen eten. U ging zes keer naar een ziekenhuis in Heraklion voor medische zorgen. U werd echter nooit geholpen. Ofwel verstonden ze u niet, ofwel moest u betalen, ofwel werd u weggejaagd. U ging dan maar te rade bij de Arabische winkel voor geneeskrachtige kruiden. In oktober 2023 werd u internationale bescherming toegekend door de Griekse autoriteiten. U ging opnieuw naar de gemeente voor hulp om onderdak te vinden en kreeg een afspraak bij de sociale dienst die u zouden helpen met het betalen van de huur. Toen u zich daar aanmeldde, werden uw gegevens genoteerd. U zou op de hoogte gehouden worden van verdere ontwikkelingen, maar hoorde hier niets meer van. U bleef in de bouwval wonen en uw levensomstandigheden wijzigden niet. In juli 2024 werd u gecontacteerd door een familielid uit Jordanië, die u vroeg waar u naartoe wilde. Hij regelde uw vertrek uit Griekenland. Op 29 juli 2024 verliet u Griekenland en reisde u naar Jordanië. Een tiental dagen later reisde u via Turkije naar België waar u aankwam op 8 augustus 2024. U verzocht op de luchthaven om internationale bescherming. U vreesde bij terugkeer naar Griekenland geen leven te hebben en op straat terecht te komen. Op 30 augustus 2024 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in uw dossier daar u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet had weerlegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 18 september 2024.

Zonder België te verlaten diende u op 14 oktober 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart in een staat van zwakte en psychisch lijden te verkeren als gevolg van uw ervaringen in Gaza en het feit dat u geen contact meer heeft met uw familie in Gaza. U heeft last van slaapstoornissen en pijnlijke herinneringen die gepaard gaan met suïcidale gedachten. In Griekenland is er geen toegang tot basisvoorzieningen, geen voedsel en geen werk. U vreest in Griekenland op straat te belanden. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Palestijns paspoort, een kopie van een Grieks attest waarin vermeld wordt dat u dakloos bent, en een kopie van een ingevuld IPSN (Identification of Persons with Special Needs) document waarin uw psychische kwetsbaarheden aangeduid worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Waar u vermeldt over een psychische kwetsbaarheid te beschikken, wat u onderbouwt door het neerleggen van een IPSN attest, kan niet ingezien worden op welke wijze deze psychische problemen u zouden verhinderen om deel te nemen aan onderhavige procedure. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in staat was coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1, 5.1).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw huidig verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden

in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken

over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS op 30 augustus 2024 niet ontvankelijk werd verklaard en dit omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, en u geen elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. De beslissing en beoordeling van het CGVS werd door de RvV bevestigd op 18 september 2024. U ging hiertegen niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordelingen ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

In onderhavig geval is er echter géén dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Waar u verwijst naar de moeilijke economische omstandigheden in Griekenland en het gebrek aan werk, voedsel en onderdak, dient opgemerkt te worden dat deze elementen reeds door u werden opgeworpen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en aldus reeds beoordeeld werden (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 5.1). Het louter herhalen van uw verklaringen hieromtrent is onvoldoende om tot een nieuwe appreciatie van deze elementen te komen.

Waar u stelt ernstige psychische en lichamelijke problemen te hebben waaronder slaapstoornissen en suïcidale gedachten, wat u ondersteunt door een IPSN attest neer te leggen, dient gewezen te worden op volgende vaststellingen (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1, 5.1):

- Het is opmerkelijk dat u van deze ernstige psychische problemen op geen enkel moment in de loop van uw eerste verzoek om internationale bescherming melding heeft gemaakt, noch bij het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS, noch tijdens de beroepsprocedure voor de RvV. In het arrest van de RvV werd dan ook genoegzaam vastgesteld dat u geen specifieke elementen had aangebracht waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kon blijken.
- Het ingevulde IPSN attest is onvoldoende om uw psychische kwetsbaarheid te ondersteunen. Vooreerst is het niet duidelijk door wie of wanneer dit document is ingevuld, en of dit louter op basis van uw verklaringen werd ingevuld. Hoe dan ook betreft het louter een algemene opsomming van een aantal symptomen en worden deze gegevens niet verder ondersteund door objectieve verifieerbare elementen. Het is volstrekt onduidelijk op welke wijze deze opgesomde symptomen op hun waarachtigheid en ernst zouden zijn onderzocht. Evenmin legt u andere medische attesten waaruit uw psychische kwetsbaarheid objectief kan vastgesteld worden.

- U toont niet aan geen toegang te hebben tot eventuele psychologische of medische ondersteuning in Griekenland, zoals reeds werd vastgesteld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), die overigens nog steeds geldig is zoals werd vastgesteld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: “Country Report: Greece. Update 2023”, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2024 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf), het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en “Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/ EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare

verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat

begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en precaire situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegt zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, Living In Greece – Access To Healthcare, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2023, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precaire situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52].

Bijgevolg zijn uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van "buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie."

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier, zoals ook in het arrest 313 153 van de RvV werd opgemerkt, blijkt dat u beschikt over een grote mate van zelfredzaamheid, een bepaald (financieel) vermogen en een netwerk. Zo had u in Griekenland een netwerk van vrienden en kennissen en beschikte u over de nodige middelen om uw reizen binnen Griekenland en uw reis van Jordanië en vervolgens naar België te bekostigen, waarbij u ook geholpen werd door een familielid in Jordanië (NPO 1ste verzoek, p. 6-7). Uit niets blijkt dat u niet langer beroep zou kunnen doen op dit netwerk tijdens de periode die u mogelijks dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asiinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, op. cit., p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming in België reeds werd vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken uit Griekenland, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze.

Zij eraan herinnerd dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die niet het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk een standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679).

Aangezien het gebrek aan een (geldige) Griekse verblijfsvergunning en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten en uw Griekse documenten te vernietigen zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoonde dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd, niet worden beschouwd als “buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om” en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Uw documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Aan uw identiteit wordt niet getwijfeld. Het attest betreffende uw dakloosheid legde u reeds neer in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en kan niet gezien worden als een nieuw element. Het IPSN attest werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er

bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek een IPSN-attest ('*Tool For Identification Of Persons With Special Needs*') ter beschikking stelde waaruit zijn psychische kwetsbaarheid blijkt en wat volgens hem een nieuw element kan vormen. Verzoeker betoogt onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat het onderzoek naar het bestaan van nieuwe elementen of bevindingen in het kader van een (volgend) verzoek om internationale bescherming dient te geschieden overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, dat voorschrijft dat de beoordeling van feiten en elementen zorgvuldig dient te gebeuren en dat hierbij een samenwerkingsplicht bestaat tussen de verzoeker en de beslissingsautoriteit om alle relevante elementen van het verzoek vast te stellen. Hieruit volgt, aldus verzoeker, dat "*wanneer een ingediend element onvolledig of objectief niet verifieerbaar is, de beslissingsautoriteit in samenwerking met de verzoeker aanvullende verduidelijkingen of bewijsstukken dient te zoeken, in plaats van het verzoek zonder nader onderzoek als onontvankelijk te verklaren*". Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) *in casu* zijn samenwerkingsplicht veronachtzaamd heeft door na te laten alle relevante elementen ter ondersteuning van het verzoek te verzamelen en het voorgelegde attest "*zonder grondige en zorgvuldige beoordeling*" af te wijzen. Het CGVS had verzoeker het voordeel van de twijfel moeten gunnen, aldus verzoeker, gelet op "*diens aantoonbare oprechte inspanningen om zijn verzoek te onderbouwen met het overgelegde attest*". Verzoeker betwist verder dat hij zijn bijzondere kwetsbaarheid niet heeft ingeroepen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, ingediend op 8 augustus 2024. Volgens verzoeker werd het CGVS reeds bij het eerste verzoek op de hoogte gesteld van zijn medische noden en heeft het "*[d]esalniettemin [...] nagelaten om nader onderzoek te verrichten teneinde vast te stellen of verzoeker mogelijk aanvullende zorgbehoeften had, waaronder een psychische kwetsbaarheid*". Verzoeker stelt vervolgens onder verwijzing naar een vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken die hij voegt en waaruit hij citeert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) dat de vragenlijsten die worden ingevuld in het kader

van een verzoek om internationale bescherming in onduidelijke bewoordingen geformuleerd zijn en niet aangepast zijn om personen die nood hebben aan specifieke steunmaatregelen te identificeren. Hij meent dat hij zelf niet in de mogelijkheid werd gesteld *“om deze vaststellingen zelfstandig te doen”* en dat de verantwoordelijkheid om bij enige indicatie van kwetsbaarheid een onderzoek in stellen naar de bijzondere kwetsbaarheid van de asielzoeker bij de instanties rust. Hij stelt dat het nalaten van het CGVS om naar aanleiding van zijn persoonlijk onderhoud nader onderzoek te verrichten naar diens psychologische kwetsbaarheid hem ertoe aangezet heeft *“om op eigen initiatief het kwetsbaarheidsrapport te hanteren ter beoordeling van de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker”*, waarbij hij andermaal verwijst naar voormeld IPSN-attest. Dit attest benadrukt volgens verzoeker *“het belang van een passende zorgverlening bij de behandeling van desbetreffende verzoek om internationale bescherming”*. Hij betoogt dat de indicatoren die worden genoemd in een rapport van UNHCR waarnaar hij verwijst overeenkomen met de symptomen die zijn vastgesteld in voormeld IPSN-attest, *“hetgeen de plausibiliteit van zijn ernstige traumatische ervaringen versterkt en zijn asielrelaas verder ondersteunt”*. Verzoeker betoogt vervolgens, onder verwijzing naar het arrest met nummer 313 951 van de Raad van 3 oktober 2024, waaruit hij citeert, dat dit attest *“als prima facie begin van bewijs van de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker had moeten worden aangemerkt”* en derhalve als een nieuw element in overweging diende te worden genomen, *“met inachtneming van verzoekers traumatische ervaringen in Gaza, zoals reeds bevestigd in [het] hierboven vermelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat hij middels het door hem neergelegde IPSN-attest een *prima facie* begin van bewijs van zijn bijzondere psychologische kwetsbaarheid heeft geleverd die ertoe kan leiden hij buiten zijn wil en persoonlijke keuze om terecht komt in een situatie van ernstige materiële deprivatie bij terugzending naar de lidstaat die hem eerder bescherming heeft verleend. Het CGVS heeft evenwel nagelaten om na ontvangst van voormeld IPSN-attest een grondig en zorgvuldig onderzoek te verrichten naar het risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling teneinde hierover iedere gerede twijfel weg te nemen, aldus verzoeker, die in dit verband rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aanhaalt. Verzoeker verwijst tevens naar een medisch attest van 25 oktober 2024 dat hij aanmerkt als stuk 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift en dat zijn psychische kwetsbaarheid zou bevestigen, waaronder het feit dat hij aan posttraumatische stress (PTSS) lijdt als gevolg van zijn traumatische ervaringen in Gaza. Verzoeker besluit dat zijn terugkeer naar Griekenland enkel zal resulteren in een verdere verslechtering van zijn psychische toestand en hem in een situatie van ernstige materiële deprivatie zal brengen. Hij acht het noodzakelijk dat de bestreden beslissing vernietigd wordt zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden genomen ter beoordeling van zijn bijzondere kwetsbaarheid en nood aan internationale bescherming.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, volgens de inventaris, volgende stukken gevoegd:

“1. De bestreden beslissing, d.d. 23 oktober 2024.

2. Attest BJB.

3. De vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een verzoek om internationale bescherming, d.d. 8 augustus 2024.

4. Een ingevuld IPSN-attest (Identification of Persons with Special Needs) waarin de psychische kwetsbaarheden van verzoeker worden aangemerkt.

5. Het medisch attest, d.d. 25 oktober 2024.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.2. Aangaande de door verzoeker in zijn eerste middel aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van het CGVS met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In casu ligt een tweede verzoek om internationale bescherming voor dat werd ingediend nadat een eerste verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen omdat aan verzoeker reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, zijnde Griekenland, internationale bescherming werd toegekend en niet bleek dat verzoeker zich niet langer op die bescherming kan beroepen. Derhalve dient *in casu* te worden beoordeeld of er nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn, of door verzoeker worden bijgebracht, die van aard zijn de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te verhinderen en aldus de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

In het kader van het huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming voert verzoeker aan dat hij in een staat van zwakte en psychisch lijden verkeert als gevolg van zijn ervaringen in Gaza en het verlies van contact met zijn familie. Verzoeker maakt melding van slaapstoornissen en pijnlijke herinneringen die gepaard gaan met zelfmoordgedachten. Hij verwijst verder naar de moeilijke economische omstandigheden in Griekenland, waar er volgens hem geen toegang is tot basisvoorzieningen, voedsel en werk. Verzoeker geeft aan te vrezen dat hij in Griekenland op straat zal belanden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag). Ter ondersteuning van zijn verzoek legt verzoeker een kopie van zijn Palestijns paspoort, een kopie van een Grieks attest waarin vermeld wordt dat hij dakloos is en een kopie van een ingevuld IPSN-document neer (AD, stuk 5, 'Documenten').

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden als volgt gemotiveerd aangaande verzoekers eventuele bijzondere procedurele noden in het kader van zijn huidige, tweede verzoek:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Waar u vermeldt over een psychische kwetsbaarheid te beschikken, wat u onderbouwt door het neerleggen van een IPSN attest, kan niet ingezien worden op welke wijze deze psychische problemen u zouden verhinderen om deel te nemen aan onderhavige procedure. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in staat was coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1, 5.1).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze beoordeling in zijn verzoekschrift ongemoeid. Verzoeker betwist niet dat hij ondanks de psychische problemen waarmee hij zou kampen, in staat was om volwaardige en coherente (schriftelijke) verklaringen af te leggen in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming. Hij voert in zijn eerste middel weliswaar aan dat de vragenlijsten die worden ingevuld bij het afnemen van verklaringen in het kader van een verzoek om internationale bescherming *“niet aangepast [zijn] om personen die nood hebben aan specifieke steunmaatregelen te identificeren”*, maar deze kritiek is klaarblijkelijk gericht tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker van zijn psychische problemen eerder geen melding heeft gemaakt, welke vaststelling deel uitmaakt van de motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat verzoekers psychische kwetsbaarheid *in casu* geen nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt:

“Waar u stelt ernstige psychische en lichamelijke problemen te hebben waaronder slaapstoornissen en suïcidale gedachten, wat u ondersteunt door een IPSN attest neer te leggen, dient gewezen te worden op volgende vaststellingen (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1, 5.1):

- *Het is opmerkelijk dat u van deze ernstige psychische problemen op geen enkel moment in de loop van uw eerste verzoek om internationale bescherming melding heeft gemaakt, noch bij het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS, noch tijdens de beroepsprocedure voor de RvV. In het arrest van de RvV werd dan ook genoegzaam vastgesteld dat u geen specifieke elementen had aangebracht waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kon blijken.*

- *Het ingevulde IPSN attest is onvoldoende om uw psychische kwetsbaarheid te ondersteunen. Vooreerst is het niet duidelijk door wie of wanneer dit document is ingevuld, en of dit louter op basis van uw verklaringen werd ingevuld. Hoe dan ook betreft het louter een algemene opsomming van een aantal*

symptomen en worden deze gegevens niet verder ondersteund door objectieve verifieerbare elementen. Het is volstrekt onduidelijk op welke wijze deze opgesomde symptomen op hun waarachtigheid en ernst zouden zijn onderzocht. Evenmin legt u andere medische attesten waaruit uw psychische kwetsbaarheid objectief kan vastgesteld worden.

- U toont niet aan geen toegang te hebben tot eventuele psychologische of medische ondersteuning in Griekenland, zoals reeds werd vastgesteld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming."

De Raad benadrukt dat zijn arrest met nummer 313 153 van 18 september 2024 kracht van gewijsde geniet en dat de daarin opgenomen vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek geen specifieke elementen had aangebracht waaruit in zijn hoofde een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken thans in het kader van onderhavig beroep niet meer dienstig kan worden betwist. Derhalve kan verzoeker in zijn eerste middel niet dienstig aanvoeren dat hij in het kader van zijn eerste verzoek niet in de mogelijkheid werd gesteld om elementen van bijzondere kwetsbaarheid aan te brengen. De vragenlijst waarvan verzoeker een kopie voegt werd ingevuld in het kader van verzoekers vasthouding met oog op verwijdering, na vaststelling dat hij niet toegelaten wordt tot het Belgisch grondgebied, teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken te instrueren aangaande het gevolg dat moet worden gegeven aan zijn dossier (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Deze vragenlijst maakt als dusdanig niet deel uit van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en strekt er niet toe verzoeker in de gelegenheid te stellen de asielinstanties een volledig beeld te geven van de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst dan wel de lidstaat die hem eerder internationale bescherming heeft verleend. Daartoe dient het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Overigens lijkt verzoeker zichzelf tegen te spreken waar hij in zijn eerste middel tevens benadrukt dat het CGVS *"reeds gedurende het eerste verzoek op de hoogte werd gesteld van de medische noden van verzoeker"*, wat een loutere bewering is die door verzoeker niet verder wordt gestaafd.

Waar verzoeker in zijn eerste middel van oordeel is dat het door hem bijgebrachte IPSN-attest *prima facie* een begin van bewijs van zijn bijzondere psychologische kwetsbaarheid vormt doch dat het CGVS dit attest zonder grondige en zorgvuldige beoordeling heeft afgewezen, en hij in zijn tweede middel betoogt dat het CGVS aldus niet voldaan heeft aan zijn verplichting om iedere gerede twijfel aangaande het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen, *"in het bijzonder met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland in een ernstige materiële deprivatie terecht zou komen"*, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker beperkt er zich toe erop te wijzen dat de symptomen die in voormeld attest worden opgesomd overeenkomen met aan trauma gerelateerde indicatoren waarvan melding wordt gemaakt in een rapport van UNHCR waarnaar hij verwijst. Verzoeker betwist evenwel niet dat uit dit attest niet kan worden afgeleid door wie of wanneer het werd ingevuld en of dit al dan niet louter op basis van verzoekers verklaringen is gebeurd, noch dat het in wezen een loutere opsomming van een aantal symptomen betreft ter ondersteuning waarvan geen objectief verifieerbare elementen worden bijgebracht (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1).

Gelet op het voorgaande, blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat het CGVS het neergelegde IPSN-attest niet voldoende grondig en zorgvuldig heeft onderzocht en ten onrechte niet in aanmerking heeft genomen als een nieuw element dat zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. De door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing daartoe aangehaalde redenen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist, laat staan weerlegd. Dit attest kan niet gelden als begin van bewijs dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland omwille van een bijzondere psychologische kwetsbaarheid een ernstig risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM dat het CGVS ertoe had moeten aanzetten hierover elke gerede twijfel weg te nemen. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het EHRM in dit verband is *in casu* niet dienstig.

Verzoeker blijft verder in gebreke medische attesten voor te leggen op basis waarvan zijn bijzondere psychische kwetsbaarheid objectief kan worden vastgesteld. Verzoeker maakt in zijn tweede middel, alsook in de inventaris van de stukken, weliswaar melding van een medisch attest van 25 oktober 2024, waarvan hij de inhoud citeert en waarin de diagnose wordt gesteld dat verzoeker aan posttraumatische stress lijdt, doch dit attest wordt niet gevoegd. Aldus beschikt de Raad als gevolg van de onzorgvuldigheid van verzoekers advocaat niet over het medisch attest van 25 oktober 2024 waarvan melding wordt gemaakt in het verzoekschrift en is hij niet in de gelegenheid om de identiteit en hoedanigheid van de opsteller ervan na te gaan. Bijgevolg kan de Raad de inhoud ervan niet in de debatten betrekken. Ter terechtzitting gewezen op het ontbreken van het desbetreffende attest, stelt de advocaat die verzoeker bijstaat dit louter samen met de voorzitter vast. Niettegenstaande haar aldus de gelegenheid werd

geboden om desgevallend de *dominus litis* te contacteren teneinde het attest alsnog te verkrijgen en neer te leggen, blijft zij daartoe in gebreke.

Een medisch attest dat wél bij het verzoekschrift gevoegd werd blijkt dan weer betrekking te hebben op een andere persoon dan verzoeker. Hier ter terechtzitting op gewezen, kan de advocaat die verzoeker bijstaat dit slechts beamen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn volgend verzoek om internationale bescherming aan te reiken en zijn vermeende bijzondere psychische kwetsbaarheid aan de hand van voldoende bewijskrachtige stukken te staven, alwaar hij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft. Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om in het kader van onderhavig beroep met devolutieve werking in zijn verzoekschrift, dan wel bijkomend in een aanvullende nota of zelfs ter terechtzitting, nieuwe elementen bij te brengen, alwaar hij eveneens, zij het door de onzorgvuldigheid van zijn advocaat, in gebreke blijft.

Verzoekers verwijzing in zijn eerste middel naar het arrest met nummer 313 951 van de Raad van 3 oktober 2024 is *in casu* niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde moeilijke economische omstandigheden in Griekenland en het gebrek aan werk, voedsel en onderdak, dient in navolging van de adjunct-commissaris te worden opgemerkt dat deze elementen reeds door verzoeker werden opgeworpen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en aldus reeds beoordeeld werden. Het loutere herhalen van verklaringen hieromtrent is onvoldoende om tot een nieuwe appreciatie van deze elementen te komen.

Voorts dient erop te worden gewezen dat volgende motivering in het arrest van de Raad met nummer 313 153 van 18 september 2024, gewezen naar aanleiding van het door verzoeker ingestelde beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen ten aanzien van zijn eerste verzoek, standhoudt:

“3.3.7. Wat zijn individuele situatie betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in oktober 2023 internationale bescherming kreeg toegekend en dat hij in het bezit was van een ADET (een Griekse verblijfstitel) en een Grieks paspoort. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zijn Griekse verblijfskaart en het Griekse paspoort in het vliegtuig heeft weggegooid (NPO, p. 6 en 14), maar hij kon van deze documenten wel nog kopieën voorleggen. Voor zover verzoeker niet langer over de originele documenten zou beschikken, bevindt verzoeker zich evenwel niet in de situatie van een statushouder in Griekenland wiens verblijfsvergunning en reisdocument verstreken zijn. Nog daargelaten dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die voor hem zouden kunnen voortvloeien uit het feit dat hij niet langer over het originele Griekse verblijfs- en reisdocument beschikt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om een duplicaat van deze documenten te verkrijgen.

Uit de kopie van verzoekers ADET blijkt dat de data moeilijk leesbaar zijn, maar uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hem een internationale beschermingsstatus werd verleend in oktober 2023 en zijn paspoort werd afgeleverd op 12 november 2023, met vervaldatum op 11 november 2028. Bijgevolg kan worden aangenomen dat deze ADET ook werd afgeleverd in oktober/november 2023 en dus nog geldig is. Uit de landeninformatie blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”,

gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11). Gezien verzoeker onmiddellijk ook een reisdocument heeft ontvangen, kan worden aangenomen dat hem inzake internationale bescherming de vluchtelingenstatus werd toegekend (ibidem, p. 11).

Uit het voorgaande blijkt dat de geldigheidsduur van verzoekers ADET en Griekse paspoort/reisdocument nog niet verstreken is. In de bestreden beslissing wordt inzake deze documenten het volgende overwogen:

“(…)”

Verzoeker, die een ADET heeft verkregen waarvan de geldigheid nog niet verstreken is, toont niet aan dat hij op basis van deze ADET vervolgens niet in het bezit zou worden gesteld van andere documenten, waaronder een AMKA (uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een AMKA noodzakelijk is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt en volgens de AMKA- verordening die in werking trad in december 2023 is een geldige verblijfsvergunning met toegang tot de arbeidsmarkt een noodzakelijke voorwaarde voor het verkrijgen van een AMKA). Het provisionele verzekerings- en gezondheidszorgnummer dat asielzoekers hebben moet binnen een maand na het afleveren van een ADET worden omgezet in een AMKA. Dergelijke omzetting gebeurt niet automatisch, maar vereist dat de betrokkene zich persoonlijk aanbiedt bij een KEP. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat problemen met de AMKA gerelateerd zijn aan het niet (langer) beschikken over een geldige ADET. De AMKA wordt immers automatisch gedeactiveerd wanneer het legaal verblijf in Griekenland wordt onderbroken en de langdurige vertragingen bij het vernieuwen van de ADET voor statushouders kunnen belangrijke repercussies hebben voor de toegang van de betrokkenen tot gezondheidszorg en tewerkstelling (RSA/PRO ASYL, maart 2024, p. 20).

Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker zich niet in een dergelijke situatie bevindt, nu uit zijn documenten blijkt dat zijn ADET nog geldig is en hierboven reeds werd vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn die verzoeker, indien hij daadwerkelijk zoals hij beweert zijn Griekse documenten heeft weggegooid in het vliegtuig, zouden verhinderen om een duplicaat hiervan te verkrijgen. Bovendien beschikt verzoeker in elk geval nog steeds over foto's van beide documenten, zodat hij in elk geval deze kan voorleggen bij de aanvraag tot het verkrijgen van een ADET-duplicaat of een AMKA. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het voor statushouders onmogelijk zou zijn om een AMKA te verkrijgen na het verstrijken van de voorziene termijn van 30 dagen na aflevering van de ADET.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker, in afwachting van het verkrijgen van een duplicaat of de eventuele hernieuwing van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd kan bieden aan eventuele moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens een eventuele wachtperiode te maken kan krijgen. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Griekenland over een netwerk van vrienden en kennissen beschikt (NPO p. 7), en dat hij over de middelen beschikte om zijn reizen binnen Griekenland en zijn reis naar Jordanië en vervolgens naar België te bekostigen (NPO, p. 6). Ook zijn familielid in Jordanië hielp om zijn reis naar Jordanië en later naar België te bekostigen (NPO, p. 6). Dit alles wijst op een grote zelfredzaamheid alsook op een bepaald financieel vermogen. Verzoeker beschikt over een netwerk waarop hij zou kunnen rekenen om zijn financiële ondersteuning te bieden. Uit niets blijkt dat verzoeker niet langer beroep zou kunnen doen op dit netwerk tijdens de periode die hij mogelijk dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument.”

De Raad wijst er tot slot op dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd aangaande de door verzoeker tijdens de administratieve fase neergelegde documenten:

“Uw documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Aan uw identiteit wordt niet getwijfeld. Het attest betreffende uw dakloosheid legde u reeds neer in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en kan niet gezien worden als een nieuw element. Het IPSN attest werd reeds hierboven besproken.”

Verzoekers loutere bewering ter terechtzitting dat hij zijn ouders kwijt is en nu volledig alleen is zonder ondersteuning is niet van aard het vermoeden dat hij zich in Griekenland kan beroepen op de beschermingsstatus die hem daar werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT